

A lusta kiskakas

Egyszer volt egy kiskakas,
piros csőrű, tarajas.
Külsejében éppen olyan,
mint a többi kiskakas.
Mégis furcsa, mégis más volt,
nem olyan, mint társai.
Hajnalkeltő kukurikút
nem tudott ő mondani.

Aggódott az anyukája:
biztos beteg fiacskája.
Dorgálta az apukája:
szégyent hoz rá fiacskája!
Nevetett a Nap, a Hold:
mert a kakas lusta volt.
Délig aludt az ágyában,
nem ébredt fel semmire,
pedig tudta, jó kakasnak
hajnalban kell kelnie.
A Napocska cirógatta,
mégis aludt, mint a bunda.
Anyukája keltegette,
mégis durmolt, mint egy medve.

Egyszer aztán, egy szép napon,
olyasmi történt vele,
amitől a kiskakasnak
megváltozott élete.
Felrepült a szemétdombra,
és ahogy ott kapirgált,
szemétdombnak közepében
ébresztőórát talált.

Megismerte, megszerette
ágya mellé le is tette.
Hogy csörögjön, fel is húzta,
ébresztőre állította.
Örült anyja, örült apja,
nem ismertek a kakasra!
Ettől kezdve fürge volt,
ő keltette a Napot!



A halacska meséje

Egyszer régen, egy picurka ezüstfejű halacska
tengermélyi sziklazugban derékig áll iszapban.
Sírva nézi csillogóit a vízcserép tükörben,

nézi, nézi, s bánatában ered, ered a könnye.
– Csúnya vagyok! – szól a kis hal, s nem érti őt a többi,
hiszen sok hal őt csodálja, ezüstfejét irigyli.
– Álmodtam – szólal újra. – Aranyfejű halacskát.
Gyönyörűen táncoltatta, lebegtette uszonyát.
Ó, de szép volt, milyen csoda! Aranyfényben ragyogott.
Rásütött a reggeli nap, körülötte csillogott.
Nem maradok, útra kelek. Levetem ezüstruhám.
Addig úszom a világot, arany legyen a ruhám.
Ezzel szépen búcsút intve el is indul világgá.
Úszik, úszik le a mélybe, maga sem tudja, hová.
Amint halad a nagy úton, egy ősz öreg meglepi.
Megállítja, megszólítja, bölcs csillag, egy tengeri:

